

Dalia Griškevičienė. Sielų gydytoja
G. Petkevičaitei- Bitei

Kai naktimis vis blaškausi
Nerasdama sielai vietos,
Kūnas baudžia abi nemiga,
Skauda iki stuburo nervo -
Priglausto žodžio lietuviško
Svoris slegia, o akys degą
Išduoda. Daugelį mokiau,
Guodžiau, ir pati įtikėjau,
Kad nebuvo nemeilės žodžių,
Į vakar gilumą viena nėjau,
Tarsi artistas žiūrovus užuodžiu -
Farso nėra - jumis gyvenau!
Uždedu tvarstį, jei skauda ranką,
Pikeliu viltį krašto žmonėms,
Dievuli mano, kupriukei tenka
Eiti keliu, neskirtu akliems.
Varpelio ir "Varpo" dūžiais
Žadinau tautą, budėti kviečiau,
Visą gyvenimą aš nepalūžau -
Bitelės vardą oriai nešiau.
Ar man nesopėjo? O, moters likimas...
Vizija meilės nesurastos,
Ėjo praėjo daug piligrimų -
Nieks nepalengvino mano naštos.
Gydžiau aš kūnus - rūpėjo siela,
Nedariau rėmų griežtų dienoms,
Apkarsdavo kartais medus per gėlą -
Apie pavyzdį negalvojau kartoms.
Kantriai kaip bitė žodžio nektarą
Nešiau į kaimą, tikėjau - prašvis!
Nesiaukojau. Gyvenau, kaip dera -
Mažutėse rankose - Lietuvos ateitis!